



**Vězeňská služba České republiky**  
**Generální ředitelství Praha**

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

Č. j.: VS-1059-7/ČJ-2018-800040-INFZ

V Praze dne 15. února 2018

(žadatel)

Počet výtisků: 1  
Výtisk č.: 1  
Počet listů: 6 (oboustranně)  
Přílohy: 1/2

Datovou zprávou

## ROZHODNUTÍ

Ředitel odboru správního organizační složky státu, bezpečnostního sboru a správního úřadu Vězeňská služba České republiky, organizační jednotka Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, jako věcně příslušný orgán tohoto povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („povinný subjekt“), v řízení o písemné žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“), která byla povinnému subjektu prostřednictvím datové schránky doručena dne 29. ledna 2018 a zaevidována pod čj. VS-1059-1/ČJ-2018-800040-INFZ a jejímž podatelem byl ... („žadatel“), ohledně požadavku na podání informace ve znění bodů 1. až 4., ve znění:

*„1. Kopie dopisu VS 15/373/2012-50/Všeob/334, údajně ze dne 11. 12. 2012,*

*2. Dokument, podle kterého lze s jistotou určit, pod kterým číslem jednacím uvedeným ve skartačním návrhu byla evidována dokumentace mého údajně skartovaného psychologického vyšetření ve VV Olomouc z roku 2008 (z dopisu [redacted] ze dne 18. 1. 2013 (č.j. VS 354/2012-37/Všeob/001) v odpovědi na dopis č.j.: VS 15/373/2012-50/Všeob/334 je zřejmé, že dokumenty související se skartací psychologické dokumentace k psychologickému posuzování osobnostní způsobilosti uchazečů a zaměstnanců ve Vazební věznici Olomouc z období let 2008 až 2012 měl zajišťovat koncem roku 2012 psycholog ve VV Olomouc [redacted].*

*3. Úplné znění vnitřních předpisů Vězeňské služby České republiky, které upravují nakládání s psychologickou dokumentací včetně její likvidace:*

a) Nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy,

b) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 32/2012, kterým se zřizuje psychologické pracoviště bezpečnostního sboru Vězeňská služba České republiky a stanoví jeho činnosti (o činnosti psychologického pracoviště).

c) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 12/2013 o personální evidenci a ochraně osobních údajů při jejím vedení.

d) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 49/2014 o psychologickém posuzování osobnostní způsobilosti uchazečů, příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky.

e) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 11/2017 o psychologickém posuzování osobnostní způsobilosti uchazečů, příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky,

4. Vysvětlení, proč má psychologická dokumentace z 2008 byla údajně skartována v průběhu trvání mého služebního poměru již v roce 2012, když podle sdělení náměstka generálního ředitele [REDAKCE] v dopise ze dne 23. září 2016 č.j.: VS-123566-2/ČJ-2016-200034 tato dokumentace z 2008 měla být uchovávána po dobu trvání mého služebního poměru a akreditovaný psycholog ji měl uchovávat ještě po dobu 3 let od ukončení služebního poměru,“

rozhodl výrokem I. takto:

**žádost o poskytnutí informace bod 3. písm. a) se zčásti odmítá**

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a ve spojení s právní úpravou dle ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím,

rozhodl výrokem II. takto:

**žádost o poskytnutí informace bod 3. písm. c) se odmítá**

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a za použití ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím,

**a v bodě 3. písm. b), d), e) se požadované informace poskytují.**

### **Odůvodnění**

Jak vyplývá ze spisové dokumentace, byla dne 29. ledna 2018 organizační jednotce Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, povinnému subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., do datové schránky doručena žádost o poskytnutí

informace, kterou podal ... Obsahem žádosti byly požadavky na sdělení údajů a informací, vyjádřené ve znění uvedeném v záhlaví tohoto rozhodnutí řazené pod body 1. až 4. Písemná žádost byla řádně zaevidována pod čj. VS-1059-1/ČJ-2018-800040-INFZ.

Povinný subjekt při posuzování žádosti *a priori* posoudil, zda žadatel dostal požadavkům stanoveným v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt neshledal důvody pro postup ve smyslu § 14 odst. 5 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť učiněné podání mělo veškeré „*náležitosti žádosti o poskytnutí informace jmenované v § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím; ze žádosti je zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a žadatel se jejím prostřednictvím domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona*“.

V dalším postupu řízení o žádosti povinný subjekt shledal, že poměrně rozsáhle formulovaná žádost a veškerá vyžádání pod body 1. až 4. nelze objektivně vyřídit v zákonem stanovené lhůtě. Proto povinný subjekt pod čj. VS-1059-3/ČJ-2018-800040-INFZ ze dne 2. února 2018 v souladu s ustanovením § 14 odst. 7 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, zaslal žadateli sdělení o tom, že ve vztahu k textu bodu 1. žádosti je nezbytné lhůtu pro vyřízení podané žádosti ze závažných důvodů prodloužit o 10 kalendářních dnů.

Jako závažné důvody pro prodloužení lhůty k vyřízení žádosti povinný subjekt uvedl, že pro řízení bude nezbytné vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost, popřípadě projednání mezi dvěma či více složkami povinného subjektu, jež mají závažný zájem na předmětu žádosti. Žádost poté byla vyřízena poskytnutím informace písemností pod čj. VS-1059-6/ČJ-2018-800040-INFZ.

Dále se patří doplnit, že k žádosti bod 2. uplatnil povinný subjekt institut výzvy k upřesnění žádosti v písemnosti ze dne 2. února 2018 pod čj. VS-1059-2/ČJ-2018-800040-INFZ. Ve výzvě uvedl, že požadavek není dostatečně určitý. A ve shodě s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 47/2013 - 52 ze dne 7. srpna 2013) dovodil, že „*pokud by se měl každý dotázaný správní orgán nad rámec formulace žádosti o informace zaobírat tím, co vlastně žadatel chce vědět, mohlo by lehce dojít ke zcela, naprosto zbytečnému zavalení povinných orgánů prací nadbytečnou*“. Souběžně bylo konstatováno, nedojde-li k upřesnění znění bodu 2. žádosti do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne se o odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

## I.

Pokud jde o vlastní řízení a postup povinného subjektu, tento s ohledem na velký objem (rozsah) vyžadovaných informací i jejich různorodosti vedl o jednotlivých bodech žádosti samostatná řízení, v rámci nichž obligatorně žádost zkoumal jak z hlediska právního, tak skutkového stavu. K tomu se má za žádoucí na úvod řízení předeslat, že právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod („Listina“), která je součástí

ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny, svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, půjde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, pro bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.

Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je zákon o svobodném přístupu k informacím. Povinnost poskytovat informace vychází z ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona, které stanoví, že vyjmenované povinné subjekty mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Povinné subjekty tedy poskytují informace, které mají reálně k dispozici, respektive rovněž informace, které sice nemají, ale na základě povinnosti stanovené právním předpisem mít mají. Na vytváření nových informací se povinnost poskytovat informace v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje.

Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím.

## II.

K požadavku v bodě 3. žádosti, a to na poskytnutí úplného znění vnitřních předpisů, které upravují nakládání s psychologickou dokumentací, konkrétně jmenovány jsou

„a) Nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy,

b) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 32/2012, kterým se zřizuje psychologické pracoviště bezpečnostního sboru Vězeňská služba České republiky a stanoví jeho činnosti (o činnosti psychologického pracoviště).

c) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 12/2013 o personální evidenci a ochraně osobních údajů při jejím vedení.

d) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 49/2014 o psychologickém posuzování osobnostní způsobilosti uchazečů, příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky.

e) Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 11/2017 o psychologickém posuzování osobnostní způsobilosti uchazečů, příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky“,

povinný subjekt uvádí, že ustanovení § 11 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jako vůbec jediné ustanovení tohoto zákona upravuje možnost omezení ve věci poskytování informací. To značí, že neposkytnutí požadovaných informací je zcela na správním uvážení povinného subjektu, co představuje zásadní, podstatnou odlišnost od právní úpravy důvodů pro odmítnutí žádosti, jak jsou uvedeny v jiných ustanoveních.

Jedná se tedy o ustanovení upravující fakultativní zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

## **K výroku I.**

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu za interní pokyn (vnitřní předpis) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nelze *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Povinný subjekt v řízení k žádosti bod 3. písm. a) má však za nepochybné, že „Nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy“ je vnitřním předpisem ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. A lze jej považovat za předpis týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu.

Plyne to z obsahu, který je vyjádřen v předmětu úpravy vedení všeobecné administrativy. Výslovně se v úvodu nařízení určuje, že „účelem tohoto nařízení je stanovit soubor pravidel a zásad pro postup příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky při zajišťování všeobecné administrativy tak, aby byla vedena jednotně, racionálně a přispívala ke kvalitnímu plnění úkolů Vězeňské služby České republiky, podávala úplnou a přesnou evidenci a přehled o písemnostech, které byly Vězeňské služby České republiky doručeny, nebo které vznikly z její činnosti, aby poskytovala informace pro zaměstnance, případně i jiné orgány, včetně podkladů k prokazování určitých skutečností.“.

Vhodno i doplnit, že „Nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy“ je jedním vůbec z nejobsáhlejších vnitřních předpisů, neboť obsahuje celkem 122 paragrafů interní úpravy a celkem dalších 15 příloh. Rovněž

je nutno připomenout, že za vnitřní předpis upravující nakládání s psychologickou dokumentací byl označen samotným povinným subjektem při poskytnutí informace ze dne 23. ledna 2018 pod čj. VS-1055-4/ČJ-2018-800040-INFZ. K tomuto se patří i připojit, že dne 5. února 2018 zaslal žadatel povinnému subjektu přípis, v němž se vyjádřil ve stejném duchu. Cit.: „K bodu 3. žádosti o poskytnutí celých textů předpisů, na základě kterých byla provedena skartace spisu mého psychologického vyšetření z 2008, dodávám, že tento výčet NGR jsem obdržel od GR VS ČR ve Sdělení ve věci žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím č. j.: VS-1055-4/ČJ-2018-800040-INFZ ze dne 23. ledna 2018. Úplný text těchto NGR existuje v digitální podobě a lze jej jistě snadno poskytnout.“. Vyslovil tak znovu svoji představu o výsledku řízení.

Nicméně, povinný subjekt oproti tomu musí uvést, že poskytnutí shora zmíněné informace nezaložilo na jedné straně právo žadatele na poskytnutí jeho úplného znění, na druhé straně ani organizační jednotce Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, povinnému subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinnost takto postupovat. Ovšem též platí, k odmítnutí žádosti dotázaný povinný subjekt smí přistoupit, jestliže úspěšnému naplnění povinnosti poskytovat informace brání jakékoliv z omezení práva na informace jmenovaná v ustanoveních § 7 až § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pakliže povinný subjekt žádosti (byť i jen zčásti), nevyhoví, vydává ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.

## A)

Jak bylo sděleno, povinný subjekt v řízení ohledně žádosti bod 3. písm. a) má za nepochybné, že „Nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy“, je vnitřním předpisem ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Povinný subjekt dále u žádosti bod 3 písm. a) postupoval konformně s judikaturou, rozsudkem Nejvyššího správního soudu 10 As 182/2015 40, v němž se uvádí: „Pokud je požadovaná informace vnitřním pokynem, nelze automaticky odepřít její poskytnutí. Povinný subjekt musí vykonat správní uvážení, zda jsou dány důvody, které poskytnutí vnitřního pokynu žadateli skutečně brání (legitimní důvod).“.

Povinný subjekt tím musel uvážit, jestli pak vskutku existuje legitimní důvod pro odepření požadované informace. V té souvislosti seznal, že legitimní důvod je dán.

K takovému závěru dospěl povinný subjekt po provedení tzv. testu veřejného zájmu, a to před použitím výluky z povinnosti poskytovat informace. Provedl tak správní uvážení, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z veřejných statků. Jak lze dokumentovat dle nálezu ÚS I. ÚS 517/10: „Jestliže je informace součástí (minimálně i) veřejné sféry, dopadá na ni základní právo na informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Toto základní právo a odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu

*mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných, to znamená, že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí takových informací ji může veřejnost kontrolovat.“.*

Legitimita účelu vyžádání informace spočívá v tom, že je příspěvkem k diskusi o věcech veřejného zájmu a informace samotná se týká veřejného zájmu. V této souvislosti povinný subjekt má za to, že v tomto konkrétním případě, to značí bod 3. písm. a) žádosti tomu tak není. Povinný subjekt zde neseznal nijaký z důvodů jmenovaných především v odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu (*Nejvyššího správní soud ze dne 20. 4. 2017, čj. I As 120/2017-37*). „*Zjištění získaná prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím mohou dále sloužit k účinné sebereflexi veřejné moci. Naznačují-li tato zjištění, že veřejná moc hospodařila způsobem, který je nezákonný, nehospodárný, nemravný, nerozumný či v jiných ohledech nepatřičný, může to vyvolat reakci veřejnosti či příslušných orgánů a v důsledku toho i patřičnou korekci v chování veřejné moci.“. Ze žádosti není patrné, že organizační složka státu Vězeňská služba České republiky by svým postupem dle všeobecné administrativy využívala majetek „*neúčelně a nehospodárně k výkonu stanovených činností*“ nebo že by jednala v rozporu se zákonem o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).*

Povinný subjekt tak je přesvědčen, že naopak existuje legitimní zájem na omezení informace. Rozhodné pro toto tvrzení je obsah předpisu - jeho znak obsahový. Rozhodující je vždy to, zda pokyn obsahuje informace týkající se výkonu veřejné správy navenek, anebo zda se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty, které mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. Shodně je striktně vymezena i působnost (příslušnost) vyžadovaného vnitřního předpisu (viz jeho ustanovení § 3).

Vyžadovaný úplný text „*Nářízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy*“ je povahou i obsahem ryze vnitřním předpisem vydaným povinným subjektem s působností ve státní správě a slouží k uspořádání poměrů uvnitř více organizačních jednotek a vydání předpisu se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti (viz také *Hendrych. D.: Správní právo, C. H. BECK, Praha 2003, str. 113*). Takový vnitřní předpis je realizací oprávnění Vězeňské služby České republiky řídit činnost zaměstnanců; je projevem právní povinnosti řídit se ve služební (shodně i pracovní činnosti) příkazy zaměstnavatele, přičemž interními akty se konkretizují úkoly a povinnosti příslušných zaměstnanců nebo podřízených složek.

Uvedené plyne z obsahu, který je vyjádřen v samotném předmětu úpravy vedení všeobecné administrativy. Výslovně se v úvodu nařízení určuje, že „*účelem tohoto nařízení je stanovit soubor pravidel a zásad pro postup příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky při zajišťování všeobecné administrativy tak, aby byla vedena jednotně, racionálně a přispívala ke kvalitnímu plnění úkolů Vězeňské služby České republiky, podávala úplnou a přesnou evidenci a přehled o písemnostech, které byly Vězeňské služby České republiky*

*doručeny, nebo které vznikly z její činnosti, aby poskytovala informace pro zaměstnance, případně i jiné orgány, včetně podkladů k prokázání určitých skutečností.“*

A taktéž uvnitř povinného subjektu Vězeňská služba České republiky platí, že všeobecnou administrativou jsou veškeré úkony spojené s tvorbou, příjmem, tříděním, označováním, evidováním, přidělováním, oběhem, vyřizováním, také schvalováním, podepisováním, rozmnožováním, odesíláním, přepravou, ukládáním, vyřazováním a archivací písemností a spisů; spisovým řádem soubor pravidel upravujících způsob nakládání s písemnostmi a spisy až po jejich vyřízení a uložení, to značí úkony spojené s jejich tvorbou, příjmem, tříděním, označováním, evidováním, přidělováním, oběhem, vyřizováním, s jejich schvalováním, jejich podepisováním, rozmnožováním, odesíláním, přepravou a ukládáním.

Povinný subjekt se při posuzování žádosti bod 3 písm. a) přiklonil k názorům, podle nichž spisový (administrativní) řád, skartační řád, docházkový systém, evakuační plán úřadu, pokyny o výdeji spotřebního materiálu, popřípadě další předpisy týkající se organizace a řízení, činností „*uvnitř*“ úřadu se v zásadě neposkytují.

Pro příklad lze uvést, že i podle respektovaných komentářů k omezení práva na informace (např. ASPI, JUDr. Miloš Tuháček, JUDr. RNDr. Jitka Jelínková, Ph.D.) pro praxi platí, že povinný subjekt je oprávněn neposkytnout např. informace obsažené ve spisovém řádu, ve skartačním řádu. Naopak poskytnout se má organizační řád, ze kterého je zřejmé postavení zaměstnance, pravidla pro nakládání s majetkem, části forenzních auditů nebo zpráv ze služebních cest.

Povinný subjekt tím uzavírá, že má za to, že dostal i závěrům judikatury, kdy např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 8 As 108/2014 - 54 ze dne 24. dubna 2015 uvádí: „*Podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem vnitřní pokyn dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, musí následně uvážit, zda je v konkrétním případě nezbytné odeprít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit.“*

## **B)**

V rámci řízení k bodu 3. písm. a) žádosti povinný subjekt dále postupoval ve smyslu a dle účelu právní úpravy provedené v § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento je ve znění: „*Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odeprít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odeprění. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odeprění trvá.“*

V této souvislosti se uvádí, ačkoliv není obvyklé poskytovat informace o skartačním řízení, v daném konkrétním případě povinný subjekt po správní uvážení své rozhodnutí podřadil pod názor v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2013, čj. 10 A 251/2011-38. Rozhodl tak podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu



k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a ve spojení s právní úpravou dle ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím.

To znamená, že na základě požadavku žadatele na poskytnutí úplného znění předpisů, které upravují nakládání psychologickou dokumentací včetně její likvidace, konkrétně v bodě 3. písm. a) žádosti nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 4/2004 o vedení všeobecné administrativy, tuto část vnitřní předpisu poskytl (viz Příloha). Konkrétně jde o tu Část třetí vnitřního předpisu, v níž se provádí pro potřeby Vězeňské služby České republiky skartačním řízení; určují úkony spojené s posuzováním dokumentární hodnoty písemností podle stanovených kritérií, vyřazováním písemností dokumentárně bezcenných, nadále pro činnost Vězeňské služby České republiky nepotřebných a jejich skartací.

Povinný subjekt tak akceptovat výrok rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2013, čj. 10 A 251/2011-38, podle něhož *„o vnitřní pokyn se ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Tímto „dopadem do práv třetích osob“ může být i shromažďování osobních údajů. Upravují-li takové interní předpisy otázku, kdy má být zpracování osobních údajů ukončeno, je to právě takovým projevem těchto pokynů navenek, což vyřazuje tyto pokyny z okruhu vnitřních předpisů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona.“*

## **K výroku II.**

Jak vyplývá z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jedná se o ustanovení upravující fakultativní zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

Na úvod vhodno dále předeslat, že neposkytnutí informací je na správním uvážení povinného subjektu. Aby takové bylo správní uvážení přezkoumatelné, musí povinný subjekt úvahy, kterými se při rozhodování řídil, uvést v písemném odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací.

K náležitostem správního uvážení se vyjádřil také Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/08, když uvedl, že *„vychází ze zásady, že správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují v daňovém či jiném správním řízení. Již z jazykového výkladu je přitom jasné, že správní uvážení je úvahou, a nikoliv naopak aplikací dispozic právních norem s kazuistickými hypotézami. Správní uvážení probíhá v mezích stanovených ústavním pořádkem, příslušnou právní normou či podle základních zásad právních, jimiž je ovládáno rozhodování správních orgánů.“*

A)

Ve svém správním uvážení povinný subjekt nejprve posoudil, zda žadatelem vymáhané „Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 12/2013 o personální evidenci a ochraně osobních údajů při jejím vedením“, je vnitřním předpisem, a to ve smyslu pojmu „personální předpis“ podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dospěl k závěru, že ano. Dospěl k závěru shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy za ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nelze *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí (formální znak), ale rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu, tedy znak obsahový.

Uvedený závěr plyne z faktu, že předmětem úpravy, tedy obsahem a zároveň účelem úpravy v nařízení o personální evidenci a ochraně osobních údajů při jejím vedení je stanovit jednotné zásady a postupy při zpracovávání, vedení a správě personální evidence příslušníků Vězeňské služby České republiky zaměstnanců v pracovním poměru k Vězeňské službě České republiky, zaměstnanců pracujících na dohodu mimo pracovní poměr, uchazečů o zaměstnání v době přijímacího řízení a ochraně osobních údajů při vedení této evidence ve Vězeňské službě České republiky. A z předmětu a cíle úpravy jednoznačně plyne, že jde o personální předpis předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ bezpečnostního sboru a správního úřadu Vězeňská služba České republiky.

V daném případě je tím nepochybně naplněno, směřování výhradně dovnitř povinného subjektu Vězeňská služba České republiky jako obsahový znak a nejedná se přímo či nepřímo o činnost povinného subjektu navenek, což znamená vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny (*rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. října 2013, čj. 1 As 70/2013-58, či literatura: Furek, A.; Rothanzl, L.; Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 499*).

Povinný subjekt v řízení o bodu 3. písm. c) žádosti, která byla zaevidována pod čj. VS-1059-1/ČJ-2018-800040-INFZ a jejímž podatelem byl ..., následně zkoumal otázku, zda neposkytnutí personálního předpisu by bylo legitimní.

Povinný subjekt má za to, že legitimita omezení by se přitom měla opírat o čl. 17 odst. 4 Listiny a informaci nelze odmítnout, pokavad existuje silný veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné kontroly. Tento cíl (veřejná kontrola efektivnosti) může být dosažen prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím.

Argumentem *a minori ad maius* je veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků vztáhnout i na hospodaření s těmito prostředky, neboť jde o pojem širší, co v sobě zahrnuje nejen poskytování, ale i další způsoby nakládání s veřejnými prostředky. Veřejný zájem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky nemůže být zúžen jen na otázku vynakládání veřejných prostředků (např. na mzdy a jiné odměny), ale též na kontrolu toho, jaké závazky na sebe stát (resp. jeho organizační složky) bere a rovněž jak se stará o to, aby

se její majetek nezmenšoval, a pokud už k tomu dojde (vznikne škoda), jak se stará o to, jak bude uhrazena. Výluku podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nelze aplikovat tam, kde jde o nakládání s veřejnými prostředky, neboť se vždy bude dotýkat i osob stojících mimo daný povinný subjekt, které mají zájem na kontrole jeho hospodaření.

Povinný subjekt po posouzení věci má za to, že v konkrétním, nyní daném případě žádosti na poskytnutí úplného znění „*Nariadení generálneho ředitele Vězeňské služby České republiky č. 12/2013 o personální evidenci a ochraně osobních údajů při jejím vedením*“ nenaplnuje veřejný zájem veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků vztáhnout i na hospodaření s těmito prostředky. Zájmem žadatele o informaci jsou otázky nakládání s jeho psychologickou dokumentací za trvání služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky a její údajná likvidace.

Dlužno dodat, že interní úprava personální evidence zaměstnanců předmětné otázky podrobně neupravuje. Personální evidence vedená Vězeňskou službou České republiky je souborem osobních údajů shromažďovaných o příslušnících, zaměstnancích v pracovním poměru a zaměstnancích pracujících na dohodu mimo pracovní poměr pro potřeby personální práce. Personální evidence je vedena v rozsahu vymezeném nařízením na uchazeče o přijetí do služebního nebo pracovního poměru. Personální evidence je podkladem ke statistickému zpracování dat, který obsahuje přesné a úplné údaje o kvantitativním a kvalitativním složení zaměstnanců. Výstupy statistického zpracování nesmí obsahovat konkrétní osobní údaje zaměstnanců. A vedením personální evidence se rozumí provádění činností směřujících ke zpracování osobních údajů zaměstnanců a uchazečů o zaměstnání pro potřebu Vězeňské služby České republiky.

Po správním uvážení povinný subjekt proto rozhodl, jak je ve výroku II. vyjádřeno. U žádosti bod 3 písm. c) postupoval souladně s judikaturou, rozsudkem Nejvyššího správního soudu 10 As 182/2015 40, v němž se uvádí: „*Povinný subjekt musí vykonat správní uvážení, zda jsou dány důvody, které poskytnutí vnitřního pokynu žadateli skutečně brání (legitimní důvod)*.“

## **B)**

Jako doprovodnou informaci a vyjádření ke skutečnosti, že za vnitřní předpis upravující nakládání s psychologickou dokumentací (co se rozumí psychologickou dokumentací, uvádí jiné žadateli poskytnuté vnitřní předpisy) lze doplnit, že nařízení o personální evidenci bylo jmenováno povinným subjektem při poskytnutí informace ze dne 23. ledna 2018 pod čj. VS-1055-4/ČJ-2018-800040-INFZ. Dne 5. února 2018 zaslal žadatel přípis, v němž se zopakoval, že „*tento výčet nařízení obdržel od generálního ředitelství VS ČR ve Sdělení ve věci žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím č. j.: VS-1055-4/ČJ-2018-800040-INFZ ze dne 23. ledna 2018. Úplný text těchto NGR existuje v digitální podobě a lze jej jistě snadno poskytnout.*“

Povinný subjekt informací ze dne 23. ledna 2018 pod čj. VS-1055-4/ČJ-2018-800040-INFZ opíral o fakt, že v osobním spise vedeném jedině a výhradně postupy a způsobem upraveným v „*Nářízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 12/2013 o personální evidenci a ochraně osobních údajů při jejím vedením*“, se zakládají dokumenty, jejichž obligatorní vytvoření stanoví § 79 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a prováděcích právních předpisech. Tedy ne více než lékařský posudek o zdravotní způsobilosti pro přijetí k bezpečnostnímu sboru, závěr psychologa o osobnostní způsobilosti nebo výsledky testu k posuzování tělesné zdatnosti. Dále je provedena úprava, postupu při skončení služebního nebo pracovního poměru, podle níž se při skončení služebního poměru osobní spis archivuje způsobem stanoveným zvláštními předpisy (viz § 202 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů).

Jaroslav Bauer  
z pov. ředitel odboru správního  
Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky  
v z. Mgr. Alice Hladíková

Za správnost: JUDr. Miroslav Bělecký